

Oponentský posudek na bakalářskou práci Petry Dvořákové

Studentka Dvořáková si vybrala za téma práce „Kostel Nenebevzetí Panny Marie a sv. Karla Velikého v Praze na Karlově v době baroka v letech 1648 – 1785“. Spolu s literaturou a obrazovou přílohou rozdělila dílo do 12 kapitol, z nichž se některé dělí na další dílčí podkapitoly.

Čitatele uvádí přes prameny a literaturu do dějin Karlovské kanonie, fundace císaře Karla IV., aby posléze vstoupila do doby barokní, kdy se poměrně obšírně zaobírá slohovou podstatou středověkého chrámu s jeho velmi pozoruhodným zařízením a dalšími kultovními stavbami, které s Mariánským kultem (P. Maria Karlovská, Celenská) tvořili odlika posvátných míst v Palestině. Poutavý je i kult sv. Libora a Salvatora z Lateránu. Jistě se tím chtěli augustiniánští kanovníci vyhranit oproti jiným řádům, ostatně tyto prostory užívali nejen pro příchozí poutníky a farníky, ale i pro svoje slavnostní pěstování liturgie, což je do dnešní doby jedním z hlavních úkolů těchto regulovaných kanovníků, kteří se odvolávají ke sv. Augustinovi, ovšem vznikali reformou světských kapitul.

Práci Petry Dvořákové považuji za zdařilý pokus nejen kompilačně stmelit dosavadní poznatky různých autorů, ale též je třeba ocenit osobní snahu, se kterou se pouští do odborných postřehů a úsudků, zejména u barokní skulptury, která zde tvoří stěžejní složku, složenou v pozoruhodné teatrum, na kterém se podílelo několik autorů. Na druhou stranu je třeba vytknout i několik obsahových nepřesností. Na straně 43. je zmíněno, že svaté schody na Karlově jsou jedinými v celé Praze, což není pravda, poněvadž další barokní jsou i u Alžbětinek nedaleko na Slupi (sic v klauzurním prostoru). Dále na straně 53. u zmínky o Heinschových plánech u křižovníků, neběží o „Rytířský sál“, kam byly lunety Anežské i Nepomucké umístěny, ale původní lokace patřila velmistrově kapli (Nepomucký) a Anežské oratoři v kostele sv. Františka. Taktéž sochy na fasádě téhož kostela nepocházejí z Prachnerovy dílny, ale Jäcklovy (s. 75). Posledním detailem je údiv nad spodobením sv. Antonína Paduánského v hábitě augustiniánů (s. 79.), což je v jejich kanoniích poměrně běžné, co odkazuje k jeho mládí, když byl členem onoho společenství. Pokud by si autorka chtěla rozšířit své ikonografické znalosti z těchto klášterů, je možno navštívit živé komunity v Rakousku.

Bakalářská práce je dobře zpracována jak po stránce obsahové i formální, proto ji doporučuji k obhájení.

Navrhuji eminenter.

V Praze, 10. 06. 2017

Marek Pučálík